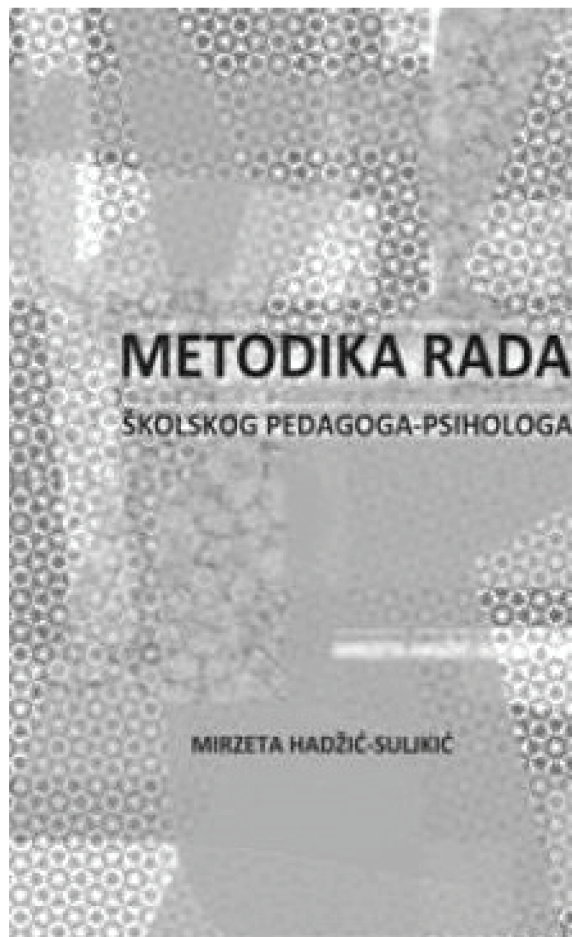

Mirzeta Hadžić-Suljić
METODIKA RADA ŠKOLSKOG PEDAGOGA –
PSIHologa

Tuzla: Off-set (BiH), 2015.

Udžbenik „Metodika rada školskog pedagoga – psihologa“, autorice Mirzete Hadžić Suljić, profesorice pedagogije na Filozofskom fakultetu u Tuzli (BiH), predstavlja cjelovit prikaz najvažnijih metodičkih problema koji se odnose na cjelokupan rad školskog pedagoga – psihologa i kao takav predstavlja svojevrsnu i korisnu novinu u bosanskohercegovačkoj pedagoškoj misli. Ova se novostvenost, napose, može i treba naglasiti u kontekstu, počesto jako čudnog nerazumijevanja temeljne svrhe, važnosti i neophodnosti pedagoga – psihologa kao stručnjaka na svim razinama odgojno – obrazovnog sustava, pa čak i od strane jednog broja onih koji i sami formalno pripadaju području „pedagoškog rada“.

Knjiga je napisana na 266 stranice i, u svom jedinstvu, sastoji se od tri cjeline.

Prva cjelina predstavlja osvrt na svrhu i vrednote odgoja i obrazovanja u svakom društvu, kao i kratak prikaz najznačajnijih misli o odgoju od najranijih vremena do suvremenosti. Pritom, kao posebno važno, treba istaknuti da autorica izbjegava „jednostranost“ u navođenju misli o odgoju kroz povijest jer je prikazala promišljanja najznačajnijih mislilaca koji dolaze iz različitih civilizacijskih i kulturno-historijskih krugova koji čine ukupnost svijeta. Tako, autorica na jednom mjestu, daje sažet prikaz misli o odgoju koje dolaze i sa Zapada i sa Istoka, misli koje su nastajale i u krišćanskom i islamskom povijesnom – civilizacijskom krugu.

Druga, najsadržajnije i opsegom najveća cjelina, predstavlja temeljnu razradu najvažnijih područja metodike rada školskog pedagoga – psihologa na jedan sistematičan i pregledan način. U ovom dijelu uočava se sinteza teorijsko-pedagoških promišljanja autorice s njenim iskustvima iz dugogodišnjeg pedagoškog rada i rada sa studentima na kolegijima koji su izravno i neizravno povezani s metodikom rada školskog pedagoga – psihologa. Upravo zbog ove sinteze, mišljenja sam, da je autorica veoma uspješno izbjegla zamku nekih tzv. suvremenih pristupa u metodici odgojnog rada uopće, pa i u metodici rada školskog pedagoga – psihologa u kojima se umjesto pedagoške mislenosti nude gotova rješenja po principu „gotovih recepata“ ili propisanih tehnika koje sporadično i „izvana“ dotiču pedagojsku misao, tj. ne proizilaze iz nje same. U knjizi se, dakle, uočava znanstvena, stručna, odgovajateljska i ljudska posvećenost autorice problemima odgojnog i pedagoškog djelovanja i pregnuća. Ovaj dio zorno pokazuje da je podjela školskog rada na tzv. dvije komponente (odgojnu i obrazovnu) umjetna i neutemeljena. Čitajući ovo poglavlje, jasno se uočava pedagojski postulat da su odgoj i obrazovanje cjelina i jednog nema bez drugog pa se time jako čudnom čine iskazi naših polu-profesionalaca u odgojno-obrazovnom radu kako nam je u školama „naglašena obrazovna, a zanemarena odgojna komponenta“ (!?) Zato treba istaknuti da se kroz cijelu knjigu provlači ideja da ako izostane odgoj, onda izostane i obrazovanje

i obrnuto, a također se pokazuje da *obrazovanje* nije nužno isto što i *školoavanje*.

Treća cjelina je na pravcu nekih aktualnih zahtjeva koji stoje pred odgojno-obrazovnim sustavom i koji još uvijek nisu do kraja riješeni, a odnose se na rad školskog pedagoga – psihologa u kontekstu odgojno-obrazovne integracije. Ovaj dio rukopisa ima posebnu važnost u kontekstu razumijevanja integracije u obrazovanju kao sastavnog područja sveukupnog pedagoškog rada, a ne kao aktivnosti koja mu se „pridodaje“. Naime, autorica kroz ove dijelove pokazuje da, i pored toga što je pitanje integracije danas posebno aktualno i važno i što se razmatra kroz različite stručne pristupe, ono u pedagojskom, tj. za pedagoge nije apsolutno novo jer je uvijek jedno od temeljnih područja pedagoško-psihološkog rada u školi.

Knjiga „Metodika rada školskog pedagoga – psihologa“ jedan je od veoma rijetkih sveučilišnih udžbenika na polju metodike rada školskog pedagoga – psihologa u bosanskohercegovačkoj pedagoškoj stvarnosti. Ona je svojevrsni mozaik sadržaja i ideja bez kojih se ne bi mogao ni zamisliti bilo kakav pedagoški rad u školi. Kao takva, ona će privući pažnju ne samo studenata nego i mnogih drugih čitatelja koji se iz bilo kojih razloga zanimaju za najvažnije probleme odgoja i obrazovanja, odgojnog rada i humanog rasta i razvoja djece i mladih.

Također, mislim da će ovo djelo biti jako poticajno za javljanje istraživačkih radova i nastanak novih publikacija vezanih za područje rada školskog pedagoga – psihologa, kao i za područje odgojnog rada uopće. U kontekstu navedenog, knjiga se može preporučiti prije svega studentima pedagogije i psihologije, ali i studentima iz drugih područja koji se pripremaju za rad unutar odgojno-obrazovnog sustava kao što su studenti edukacijsko-rehabilitacijskog i drugih nastavničkih fakulteta kao i studenti socijalnog rada. Također, knjiga se može preporučiti i svim stručnjacima koji već rade u području odgoja i obrazovanja: pedagozima i psiholozima, nastavnicima, socijalnim radnicima. Knjiga će biti zanimljiva i svima koji se, također, kroz svoje roditeljske i starateljske uloge, probleme i dileme, suočavaju sa školskim bespućima svoje djece koja se jave onda kada izostane adekvatan pedagoški rad. Posebna preporuka za čitanje ovog djela je za one koji vode i upravljaju obrazovnim sustavom (odgovornima u ministarstvima obrazovanja i pedagoškim zavodima, direktorima škola) jer upravo oni, počesto i nažalost, imaju poteškoće u razumijevanju sadržaja, obujma i važnosti rada školskog pedagoga – psihologa. Vjerujem da će knjiga biti veoma korisna i poticajna za sve njih.

Adnan Tufekčić,
Filozofski fakultet Univerziteta u Tuzli